

תת"ע 10508/02/22 - מוחמד סאלח נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 10508-02-22 מדינת ישראל נ' סאלח
תיק חיצוני: 60152259713

בפני **כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביץ-אורי**
מבקש מוחמד סאלח
נגד
משיבה מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 07.03.2022.

1. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה שבוצעה ביום 21.12.2020 של אי ציות לתמרור 406 בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
2. ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט ומשכך נשפט בהעדרו והושת עליו קנס של 500 ₪.

טענות הצדדים

3. המבקש טען בבקשתו וכן בתשובה לתגובת המשיבה כי מעולם לא קיבל את ההזמנה לדיון בבית המשפט וכי גילה אודות פסק הדין בעת חידוש רישיון הנהיגה. לטענתו, אישור המסירה אינו תקין משום שחסרים בו פרטים.
4. עוד טען המבקש כי בדוח ישנם מספר ליקויים אשר עשויים להוביל לזיכויו באם יבוטל פסק הדין.
5. לטענת המשיבה ההזמנה לדיון נשלחה למבקש כדין באמצעות דואר רשום אך חזרה בציון "לא נדרש".
6. עוד טענה המשיבה כי בשל שיקולי יעילות הליכים ובזבוז זמן שיפוטי אין לאפשר את ביטול פסק הדין.

דיון והכרעה

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, עמוד 1

נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זמן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

11. בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדן, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 בולנדי נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו 21.05.17), עפ"ת (חי') 67571-03-18, אפשטיין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 25.04.18), רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 20.01.15)).

גם בעפ"ת 62391-02-19 סויטי נ' מדינת ישראל (לא פורסם), נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44 לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

12. דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

13. על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש "רח 4/2 3011 נצרת 1603912" וחזרה בציון לא נדרש בתאריך 24.11.2021.

נוכח אישור המסירה אני קובעת כי קיימת חזקת מסירה והמבקש לא עמד בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין בנסיבות שאינן תלויות בו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

14. המבקש טען לחפותו. אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. טענה מעין זו, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ראו: עפ"ת(מחוזי חי') 8141-07-15 בן ישי נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 18.10.15); עפ"ת(מחוזי ים) 8206-06-18 ברהום נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 15.10.18); עפ"ת (חיפה) 20841-09-20 גאווי נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 23.09.20)).

15. המבקש טען כי בהודעת תשלום הקנס ישנן חולשות בחומר הראיות ו/או חוסרים ראייתיים. השוטר כתב בנסיבות המקרה המפורטות בדו"ח את מיקום המבקש, מיקום התמרור והיותו צהוב וגדול, את המיקום בו זיהה את הרכב, את מיקום העצירה וכי העבירה בוצעה באור יום כאשר הראות טובה. בנוסף, מצוין השוטר כי שמר על קשר עין רציף בביצוע העבירה. אני סבורה כי די בפירוט הנכתב בדו"ח בשים לב לסוג העבירה.

16. יתרה מכך, גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. איני סבורה כי המבקש עמד בנטל הדרוש להכיח כי קיים סיכוי לשינוי תוצאת ההליך. בנסיבות אלה לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין אם בקשתו תדחה.

17. לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

שיהוי בהגשת הבקשה

18. מדובר בבקשה שהוגשה בשיהוי ניכר של כשנה וחצי ממועד מתן גזר הדין, זאת ללא הסבר מספק ודי בכך להביא לדחיית הבקשה (השוו עפ"ת 75464-12-19 מעגל שני בע"מ נ' מדינת ישראל מיום 29.1.2020(לא פורסם)).

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשפ"ד, 27 ספטמבר 2023, בהעדר

הצדדים.

עמוד 3

